

saa ulykkeligt, ja næsten værre stillede, end naar de ere paa Sanatoriet. Der have de Ophold og Pleje, men saa snart de komme ud, have de intet at hælde deres Hoved til, intet at leve af, intet at bestille, og de maa for Resten ikke bestille meget. At en demokratisk Minister kan affeje et saadant Andragende som dette, forbavser mig i allerhøjeste Grad. Jeg vil tillade mig endnu en Gang at henstille til den høje Regering og den højtærede Justitsminister om at tage denne Sag under alvorlig Overvejelse for at komme til at se lidt anderledes paa den, end der i Øjeblikket ses paa den. De Grunde, den højtærede Minister anførte, vare jo ingen, intet andet end, at han ikke vil. Det er altsaa udelukkende god Villie, der mangler. Jeg maa sige, jeg havde ikke ventet det af dette Ministerium, og jeg tror ikke, at vi selv under et Højreministerium havde faaet et saadant Svar. Jeg beklager det i højeste Grad; det er imod al Forventning, at faa et saadant Svar.

Justitsministeren (Alberti): Som jeg allerede har udtalt, og som det jo følger af sig selv, har denne Sag været under Overvejelse. Naar jeg ikke mener, der er nogen Anledning for Statskassen til at befatte sig dermed — det kan dog ikke være Meningen, at Statskassen skal udrede Penge, lige saa snart der kommer nogen med Ønske derom —, er det, fordi det i første Række gælder om at komme de syge til Hjælp, søge at helbrede dem. Først naar Staten er kommen saa langt, at den har kunnet yde Bidrag til alle de tuberkuløse, som trænge dertil, først da opstaar det Spørgsmaal, om der for Staten kan være Tale om at yde Bidrag til Efterkur eller Rekonvalescens for dem, som have været syge. Det er min Opfattelse af denne Sag. Dertil kommer den anden Side af Sagen, som jeg nævnede før, at naar der skulde være Tale om, at Staten skulde yde Bidrag til Efterkur for tuberkuløse, skulde det jo dog i første Række være for saadanne, der havde faaet deres Helbredelse paa et Sanatorium, hvortil Staten yder Tilskud, fordi det optager Patienter fra hele Landet, hvorimod det forekommer mig, at naar Talen er om et Sanatorium, der kun er til Gavn for en enkelt Kommune, maa Efterkuren ogsaa ganske naturligt blive en kommunal Sag, for saa vidt der fra det offentliges Side skulde ydes Hjælp dertil. Dette er min Opfattelse af Sagen, og de Uartigheder, som

de ærede Medlemmer ere fremkomne med, forandre den ikke.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister udtalte, at Hjælpen over for de her omhandlede skulde komme i anden Række, men det gør den jo netop ogsaa. I første Række kommer den Hjælp, som er ydet af Københavns Kommune til de paagældendes Helbredelse, og hertil skulde saa Statens Hjælp komme i anden Række. Ministeren kan derfor ikke skyde sig ind under, at vi ikke skulde hjælpe dem i første Række, thi det bliver netop, som han selv udtalte, i anden Række. Dernæst siger den højtærede Minister, at det skulde være Folk, der havde været paa Statssanatorier, hvem denne Hjælp skulde ydes. Det forstaar jeg ikke. Jeg synes, at der netop kunde være saa meget større Grund til at støtte disse Folk, som de ikke have ligget Statskassen til Byrde eller faaet den mindste Understøttelse af den tidligere.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg kan godt lide, at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) ikke vil lade sig lumpe, men se at rykke Socialdemokraterne til Undsætning. Det er jo meget prisværdigt, og jeg tror ogsaa, at det er nødvendigt i dette Tilfælde. Jeg skal oplyse, at dette Andragende hører til dem, som et eller flere Udvalgsmedlemmer have ønsket forhandlet med Ministeren. Det har altsaa været forhandlet, Udvalget har hørt Ministerens Grunde, og det har ført til, at Flertallet ikke har fundet Anledning til at henvise Andragendet. Det er ogsaa forstaaeligt, naar man læser de Bilag, der følge med. Undertiden maa vi jo i Finansudvalget lyse efter Afslag fra Ministeren, men her er hele to i Stedet for et. Her er ikke alene et fra Justitsministeriet, men ogsaa et fra Indenrigsministeriet, og i dette sidste ligger der jo noget, vi ikke helt have faaet oplyst, og det kunne de Herrer jo have sørget for i Tide at faa. I Indenrigsministeriets Skrivelse af 28. Oktober 1903 staar der nemlig efter en Indledning, som disse Afslag gerne have, at „da de ved vedblivende Sygdom ere komne i Nød, skulde man efter en stedfunden Brevveksling med Københavns Magistrat til Efterretning tjenstlig meddele, at Ministeriet ikke har ment